

seende seer nu et enkelt Medlem af Udvalget (F. Nielsen) ikke uden stor Bekymring Sammenbragningen af den hidtil til de enkelte geistlige Embeder henhørende Hovedindtægt, Tien- den, i en fælles Masse, saalænge Kirken sien- domsret til denne Indtægt ikke iforveien er erkjendt eller samtidigen erkjendes. Denne Eiendomsret vil han under sin Medvirkning i Lovudkastets Bearbejdelse og muligvis i dets Fremme fast- holde som i sit Væsen usvækket ved den For- andring i Gjenstandens Fordeling, indenfor dens paa Eiendomsret grundede Bestemmelse, som Statens Lovgivningsmagt foretager ifølge sin Til- synsret og sin Interesse i den bedste Anvendelse. I Modsætning hertil erkjende andre Medlemmer af Udvalget (Vorgen, Frandsen, Hansen) ikke blot ikke nogen Eiendomsret for Kirken til Tien- den eller nogen Deel af det geistlige Gods, men de see heller ikke nogen Grund til at holde denne Deel af Statsformuen (— thi derfor ansee de det —) afskilt fra den øvrige eller at ved- tage Former, der gaae ud paa at give Kirken Sikkerhed eller overveiende Sandsynlighed for, at der just til enhver Tid tilstaaes den et Beløb, der svarer til, hvad der fra denne Alde maatte indgaae i Statskassen, idet de finde det til- strækkeligt, at der ifølge den stedfindende Bur- dering af Kirken Fornødenhed tilstaaes den det Tilbørlige og Passende, og ikke paatænke at formindste, hvad Lovudkastet vil anvende til geistlige Embedsmænds Løn. Atter andre af Udvalgets Medlemmer (M. P. Bruun, Clausen, Madsvig, Steen, Strøm) kunne vel ikke, naar de see hen paa den ene Side til den historiske Udvikling og tidligere Tidens Lovgivning, paa den anden Side til, at den danske Kirke ikke har en nedarvet, fra Staten afskilt corporativ Stilling, tillægge Folketirken en privatretlig Eiendom over hvad der er henlagt til Kirken og dens Læreres Underhold (i alt Fald udenfor hvad der har sin Oprindelse fra paaviselige private Gaver); men de antage, at den Kirke, hvillen Grundloven har erklæret for den danske Folke- kirke og tilfugt Understøttelse, har et billigt Krav, ikke blot paa nu at beholde, hvad dertil er henlagt, men paa ikke at see sin Fortrøstning og Tillid med Hensyn til Fremtiden svækket eller Udbygningen formindsket til, under Folke-

mængdens og Kravenes Stigen, i det Mindste at bevare, hvad den nu nyder. De ansee det for at være i Statens velforstaaede Interesse og af stor Vigtighed for den hele Foranstaltningens gode Virkning, at Anledning til Misforstaaelse og Frygt i denne Henseende falder bort, og for ønskeligt for Lovgivningsmagts Stilling til disse Anliggender for Fremtiden, at man be- varer en klar og tydelig Oversigt af, hvad der til enhver Tid indkommer og til Kirken udgives (eller under særdeles gunstige Vilkaar i kortere Tidsrum opsamles) af de Indtægtskilder, der hidtil have været den almindelige Statshuus- holdning udbedkommende. Den her antydede Meningsforskjel vil finde sit Udtryk strax ved Lovudkastets første Paragraph.

De Ulemper ved de nuværende geistlige Bønningsforhold, som Udcastet gaaer ud paa at afhjælpe, bestaae deels i den høist paafaldende Ulighed i Indtægter imellem de enkelte Em- beder, idet nogle ere meget rundeligt, enkelte under de sidste Lars Priisforhold overdaadigt aflagte, andre altfor ringe og utilstrækkeligt deels i den Uligelighed, og Tilfældighed, hvor- med forbigaaende, men dog ofte langvarige extraordinære Dyrder, Daggelaan og især Enke- pensioner og Pensioner til afgaaede Præster, falde paa de enkelte Præsteskald, hvorved paa nogle Steder den tilshueladende Overflødighed eller dog Tilstrækkelighed indskrænkes meget, paa andre Steder bitter Mangel og Forkuelse opstaaer, fremdeles i den heraf fremkaldte, for- rolig og tilfreds Pleie af Embederne og Sam- leven med Menighederne skadelige Tilhyielighed hos Præsterne til at flytte fra eet Embede til et andet, og især Vanskeligheden eller Umulig- heden af at beholde Præsterne med Tilfredshed og frist Virkelyst i længere Tid i de for smaa Kald, endelig i den under de nuværende Pen- sionsforhold stundom store Betænkelse ved at entledige Mænd, der have tabt Kraften til forsvarlig at røgte deres Embede, medens de af og til endda henseende i saa smaa Kald, at man kun med Bekymring paalægger dem at holde Kapellan. Lovudkastet stræber at opnaae Maalet ved, idet det lader de øvrige Indtægts- kilder (Præstegaarde, Offer og Accidenter, Re- fusioner, Capitalrenter og andre i det Hele mindre og tilfældigen forekommende Indtægter)